



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 255

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 1 aprilie 2008

SUMAR

	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 180 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (1) și (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991	2–3
Decizia nr. 181 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă	3–4
Decizia nr. 182 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	5–6
Decizia nr. 183 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 și ale art. 282 din Legea nr. 571/2003 — Codul fiscal, ale art. 30 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale și ale art. 9 alin. (1) lit. b) și c), ale art. 13 lit. i), ale art. 14 alin. (3), ale art. 15, ale art. 26 alin. (3) lit. b), ale art. 27 alin. (3) lit. h), ale art. 28 alin. (1) și (2), ale art. 31 alin. (3), ale art. 37 lit. d), ale art. 54, ale art. 62 și ale art. 66 din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere	6–11
Decizia nr. 184 din 26 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Codul familiei	11–12
Decizia nr. 197 din 28 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. c) și d) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	13–14
Decizia nr. 314 din 13 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 180**

din 26 februarie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (1) și (2)
din Legea fondului funciar nr. 18/1991**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (1) și (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Eugenia Roman în Dosarul nr. 8.004/325/2007 al Judecătorei Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 8.004/325/2007, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (1) și (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991**. Excepția a fost ridicată de Eugenia Roman în cadrul soluționării contestației împotriva unei hotărâri a Comisiei județene Timiș pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât instituie sancțiunea pierderii dreptului de proprietate asupra terenului în situația în care titularul nu-și stabilește domiciliul în localitatea în care s-a constituit respectivul drept.

Judecătoria Timișoara consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, din momentul formulării cererii, titularul are drept de opțiune și este considerat proprietar sub condiția stabilirii în localitate și a întemeierii unei gospodării.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale, întrucât pierderea dreptului de proprietate asupra terenurilor intervine în temeiul legii, consecință a

neîndeplinirii unei obligații, iar soluția legiuitorului este în deplină concordanță cu prevederile art. 44 alin. (2) teza a doua din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 49 alin. (1) și (2) din Legea nr. 18/1991 privind fondul funciar, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, având următorul conținut:

„(1) *Persoanele cărora li s-au constituit drepturi de proprietate asupra terenurilor agricole sunt obligate să respecte întocmai condițiile prevăzute la art. 19, 21 și 43, în legătură cu stabilirea domiciliului și întemeierea de noi gospodării.*

(2) *Nerespectarea acestor condiții atrage pierderea dreptului de proprietate asupra terenului și a construcțiilor de orice fel realizate pe acesta. Pentru teren nu se vor acorda despăgubiri, iar pentru construcții, proprietarul va primi o despăgubire egală cu valoarea reală a acestora.*”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1), (2) și (3) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra dispozițiilor art. 49 alin. (2) din Legea nr. 18/1991 — raportate la prevederile constituționale ale art. 44 — s-a pronunțat prin Decizia nr. 202/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 512 din 16 iunie 2005, constatând că dispozițiile criticate stabilesc sancțiunea pierderii dreptului de proprietate constituit în temeiul legii asupra unor terenuri agricole, ca urmare a nerespectării condițiilor prevăzute în art. 19, 21 și 43 din lege. Așadar, pierderea dreptului de proprietate asupra terenului intervine în temeiul legii, consecință a neîndeplinirii unei condiții rezolutorii, iar soluția legiuitorului este în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit căreia conținutul și limitele dreptului de proprietate se stabilesc prin lege.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât

considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

De asemenea, Curtea constată că persoana căreia i s-a constituit dreptul de proprietate asupra terenurilor agricole potrivit dispozițiilor criticate este un proprietar sub condiție rezolutorie, condiția — stabilită chiar de legiuitor — fiind aceea

a stabilirii domiciliului în localitatea în care a primit teren și a întemeierii unei noi gospodării.

Cu privire la invocarea prevederilor art. 44 alin. (3) din Constituție, Curtea reține că acestea stabilesc condițiile în care poate avea loc o expropriere și, prin urmare, nu au incidență în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (1) și (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Eugenia Roman în Dosarul nr. 8.004/325/2007 al Judecătorei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 181
din 26 februarie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

și 53 din Constituție, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, susținând că dispozițiile art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu încalcă dreptul la apărare și sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale ale art. 126.

Luând cuvântul în replică, mandatarul autorilor excepției susține că nu a pretins că dispozițiile de lege criticate ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.121/62/2007, **Tribunalul Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Ioan Miere și Elena Miere, prin mandatar Corneliu Alexandru Tanco, într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs civil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Miere și Elena Miere, prin mandatar Corneliu Alexandru Tanco, în Dosarul nr. 5.121/62/2007 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde mandatarul autorilor excepției, care depune copie de pe diploma de licență ce atestă faptul că este licențiat în studii juridice. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, Corneliu Alexandru Tanco solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, arătând că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 20, 24

neconstituționale, întrucât nu permit mandatarului unei părți să pună concluzii orale la judecarea cauzei.

Tribunalul Brașov — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece interdicția impusă mandatarului de a pune concluzii pentru partea pe care o reprezintă echivalează cu golirea parțială de conținut a dreptului părții de a-și exercita drepturile procedurale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă, având următorul conținut: „*Dacă mandatul este dat unei alte persoane decât unui avocat, mandatarul nu poate pune concluzii decât prin avocat, cu excepția consilierului juridic care, potrivit legii, reprezintă partea.*”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 24 privind dreptul la apărare și

ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și la cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă — raportate la aceleași prevederi din Constituție și din acte internaționale ca și cele invocate în cauza de față — s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 726/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 7 decembrie 2006, constatând că restricția mandatarului care nu are calitatea de avocat de a pune concluzii orale în instanță nu constituie o împiedicare a accesului liber la justiție, întrucât partea însăși poate participa la dezbateri și poate pune concluzii înaintea instanței de judecată, iar mandatarul are posibilitatea să formuleze cereri, să propună probe în tot cursul procesului, precum și să depună concluzii scrise.

Cu acel prilej, Curtea a mai constatat că posibilitatea reprezentării părții prin mandatar este prevăzută doar de art. 67 și 68 din Codul de procedură civilă, care stabilesc condițiile de exercitare a acestui mandat. Aceste condiții, precum și limitele în care poate fi exercitat mandatul, inclusiv posibilitatea mandatarului de a pune sau nu concluzii în instanță în numele părții, reprezintă opțiuni ale legiuitorului, care, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilește regulile privind procedura de judecată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 53 din Legea fundamentală, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, deoarece nu ne aflăm în ipoteza prevăzută de norma constituțională, nefiind reținută restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Miere și Elena Miere, prin mandatar Corneliu Alexandru Tanco, în Dosarul nr. 5.121/62/2007 al Tribunalului Brașov — Secția civilă. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 182

din 26 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4)
din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Gheorghe Cornel Gâță în Dosarul nr. 1.078/57/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.078/57/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.** Excepția a fost ridicată de Gheorghe Cornel Gâță într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni pentru acordarea de despăgubiri pentru daunele provocate printr-o eroare judiciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât condiționează repararea pagubei suferite de victima unei erori judiciare de stabilirea răspunderii penale sau disciplinare a judecătorului sau a procurorului care a cauzat eroarea judiciară.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile criticate nu restrâng răspunderea statului doar la unele erori judiciare, ci stabilesc, în baza art. 52 alin. (3) din Constituție, condițiile în care angajarea acestei răspunderi urmează a se face prin acordarea și plata despăgubirilor cuvenite. Totodată, consideră că textul de lege criticat nu instituie discriminări pe criteriile prevăzute de art. 4 alin. (2) din Constituție și nici nu încalcă principiul liberului acces la justiție, întrucât exercitarea dreptului persoanei vătămate se face în condițiile legii.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale, deoarece dispozițiile criticate nu contravin Constituției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, dispoziții care au următorul cuprins: *„Dreptul persoanei vătămate la repararea prejudiciilor materiale cauzate prin erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale nu se va putea exercita decât în cazul în care s-a stabilit, în prealabil, printr-o hotărâre definitivă, răspunderea penală sau disciplinară, după caz, a judecătorului sau procurorului pentru o faptă săvârșită în cursul judecării procesului și dacă această faptă este de natură să determine o eroare judiciară.”*

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat cu privire la dispozițiile criticate — raportate la aceleași prevederi constituționale ca și cele invocate în cauza de față — prin Decizia nr. 1.052/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 869 din 19 decembrie 2007. Cu acel prilej, Curtea a statuat, cu majoritate de voturi, că, potrivit art. 52 alin. (3) din Constituție, statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare, răspundere stabilită în condițiile legii și care nu înlătură răspunderea magistraților care și-au exercitat funcția cu rea-credință sau gravă neglijență. Totodată, la revizuirea Constituției din 2003, această răspundere a statului nu a mai fost limitată doar la erorile judiciare săvârșite în materie penală, ci privește în prezent toate erorile judiciare, indiferent de natura cauzelor în

care au fost săvârșite, lărgindu-se astfel garanția constituțională a acestei răspunderi.

De asemenea, potrivit art. 52 alin. (2) din Legea fundamentală, statul răspunde în condițiile legii, legiuitorul reglementând — prin art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 — cerințele în care se stabilește această răspundere, printre care se află și aceea a existenței unei hotărâri definitive de stabilire a răspunderii penale sau disciplinare a judecătorului sau procurorului. Astfel, dispozițiile criticate stabilesc modalitățile și condițiile în care angajarea acestei răspunderi urmează a se face prin acordarea și plata despăgubirilor cuvenite.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a constatat că și aceasta este neîntemeiată, deoarece textul de lege atacat se aplică în egală măsură tuturor persoanelor la care se referă ipoteza normei prevăzute de acest text.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Gheorghe Cornel Găță în Dosarul nr. 1.078/57/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 183 din 26 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 și ale art. 282 din Legea nr. 571/2003 — Codul fiscal, ale art. 30 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale și ale art. 9 alin. (1) lit. b) și c), ale art. 13 lit. i), ale art. 14 alin. (3), ale art. 15, ale art. 26 alin. (3) lit. b), ale art. 27 alin. (3) lit. h), ale art. 28 alin. (1) și (2), ale art. 31 alin. (3), ale art. 37 lit. d), ale art. 54, ale art. 62 și ale art. 66 din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 și ale art. 282 din Legea nr. 571/2003 — Codul fiscal, ale art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2003 privind finanțele publice locale și ale art. 9 alin. (1) lit. b) și c), ale art. 13 lit. h), ale art. 14 alin. (3), ale art. 15, ale art. 26 alin. (3) lit. b), ale art. 27 alin. (3) lit. h), ale art. 28 alin. (1) și (2), ale art. 31 alin. (3), ale art. 37 lit. d), ale art. 54, ale art. 62 și ale art. 66 din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, excepție ridicată de Andrei Victor și Societatea Comercială „Visairi” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 4.259/99/2006 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde Andrei Victor, în nume personal și ca reprezentant al Societății Comerciale „Visairi” — S.R.L. din Iași, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, Andrei Victor solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, arătând că dispozițiile de lege criticate îngrădesc libertatea profesiei și contravin principiului așezării juste a sarcinilor fiscale, încălcând astfel prevederile Constituției și ale Cartei sociale europene.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (3) lit. h) și art. 62 din Legea nr. 38/2003, întrucât nu mai sunt în vigoare, și ale art. 54, deoarece se solicită completarea acestora. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții, consideră că aceasta este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.259/99/2006, **Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 și ale art. 282 din Legea nr. 571/2003 — Codul fiscal, ale art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2003 privind finanțele publice locale și ale art. 9 alin. (1) lit. b) și c), ale art. 13 lit. h), ale art. 14 alin. (3), ale art. 15, ale art. 26 alin. (3) lit. b), ale art. 27 alin. (3) lit. h), ale art. 28 alin. (1) și (2), ale art. 31 alin. (3), ale art. 37 lit. d), ale art. 54, ale art. 62 și ale art. 66 din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere.** Excepția a fost ridicată de Andrei Victor și Societatea Comercială „Visairi” — S.R.L. din Iași în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unei hotărâri a Consiliului Local al Municipiului Iași.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât permit stabilirea unor taxe cu încălcarea normelor constituționale. De asemenea, susțin că reglementarea asociațiilor profesionale de tipul Camerelor Taximetriștilor este de natură să prejudicieze apărarea intereselor sociale și profesionale ale taximetriștilor și că ar trebui să se instituie dreptul sindicatelor și patronatelor de a participa la stabilirea numărului de autorizații, la stabilirea culorii autovehiculelor și la elaborarea actelor normative locale.

Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor invocate din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (3) lit. h) și ale art. 62 din Legea nr. 38/2003 este inadmisibilă, deoarece acestea nu mai sunt în vigoare. Cât privește celelalte dispoziții

de lege criticate, consideră că acestea nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile prevederilor art. 268 și ale art. 282 din Legea nr. 571/2003 — Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, ale art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2003 privind finanțele publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 19 iunie 2003, și ale art. 9 alin. (1) lit. b) și c), ale art. 13 lit. h), ale art. 14 alin. (3), ale art. 15, ale art. 26 alin. (3) lit. b), ale art. 27 alin. (3) lit. h), ale art. 28 alin. (1) și (2), ale art. 31 alin. (3), ale art. 37 lit. d), ale art. 54, ale art. 62 și ale art. 66 din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 28 ianuarie 2003.

Dispozițiile art. 268 și ale art. 282 din Legea nr. 571/2003 — Codul fiscal au fost completate prin Legea nr. 343/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 1 august 2006, având în prezent următorul conținut:

— Art. 268 — Taxa pentru eliberarea autorizațiilor pentru a desfășura o activitate economică și a altor autorizații similare:

„(1) Taxa pentru eliberarea unei autorizații pentru desfășurarea unei activități economice este stabilită de către consiliul local în sumă de până la 100.000 lei, în mediul rural, și de până la 500.000 lei, în mediul urban.

(1¹) Autorizațiile prevăzute la alin. (1) se vizează anual, până la data de 31 decembrie a anului în curs pentru anul următor. Taxa de viză reprezintă 50% din cuantumul taxei prevăzute la alin. (1).

(2) Taxa pentru eliberarea autorizațiilor sanitare de funcționare se stabilește de consiliul local și este de până la 120.000 lei.

(3) Taxa pentru eliberarea de copii heliografice de pe planuri cadastrale sau de pe alte asemenea planuri, deținute de consiliile locale, se stabilește de către consiliul local și este de până la 200.000 lei.

(4) Taxa pentru eliberarea certificatelor de producător se stabilește de către consiliile locale și este de până la 500.000 lei.

(5) Comerțanții a căror activitate se desfășoară potrivit Clasificării activităților din economia națională — CAEN, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 656/1997, cu modificările ulterioare, în clasa 5530 — restaurante și 5540 — baruri, datorează bugetului local al comunei, orașului sau municipiului,

după caz, în a cărei rază administrativ teritorială se află amplasată unitatea sau standul de comercializare, o taxă pentru eliberarea/vizarea anuală a autorizației privind desfășurarea activității de alimentație publică, stabilită de către consiliile locale în sumă de până la 3.000 lei. La nivelul municipiului București, această taxă se stabilește de către Consiliul General al Municipiului București și se face venit la bugetul local al sectorului în a cărei rază teritorială se află amplasată unitatea sau standul de comercializare.

(6) Autorizația privind desfășurarea activității de alimentație publică, în cazul în care comerciantul îndeplinește condițiile prevăzute de lege, se emite de către primarul în a cărei rază de competență se află amplasată unitatea sau standul de comercializare.”;

— Art. 282 — Taxe speciale:

„(1) Pentru funcționarea unor servicii publice locale create în interesul persoanelor fizice și juridice, consiliile locale, județene și Consiliul General al Municipiului București, după caz, pot adopta taxe speciale.

(2) Domeniile în care consiliile locale, județene și Consiliul General al Municipiului București, după caz, pot adopta taxe speciale pentru serviciile publice locale, precum și cuantumul acestora se stabilesc în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 45/2003 privind finanțele publice locale.

(3) Taxele speciale se încasează numai de la persoanele fizice și juridice care beneficiază de serviciile oferite de instituția/serviciul public de interes local, potrivit regulamentului de organizare și funcționare a acesteia/acestui, sau de la cele care sunt obligate, potrivit legii, să efectueze prestații ce intră în sfera de activitate a acestui tip de serviciu.

(4) Consiliile locale, județene sau Consiliul General al Municipiului București, după caz, nu pot institui taxe speciale concesionarilor din sectorul utilităților publice (gaze naturale, apă, energie electrică), pentru existența pe domeniul public/privat al unităților administrativ-teritoriale a rețelelor de apă, de transport și distribuție a energiei electrice și a gazelor naturale.”

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2003 privind finanțele publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 19 iunie 2003, a fost abrogată prin Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 18 iulie 2006, însă dispozițiile art. 26 din ordonanță au fost preluate de cele ale art. 30 din lege.

Prin urmare, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, având următorul conținut:

— Art. 30 — Taxe speciale pentru funcționarea unor servicii publice locale:

„(1) Pentru funcționarea unor servicii publice locale, create în interesul persoanelor fizice și juridice, consiliile locale, județene și Consiliul General al Municipiului București, după caz, aprobă taxe speciale.

(2) Cuantumul taxelor speciale se stabilește anual, iar veniturile obținute din acestea se utilizează integral pentru acoperirea cheltuielilor efectuate pentru înființarea serviciilor publice de interes local, precum și pentru finanțarea cheltuielilor curente de întreținere și funcționare a acestor servicii.

(3) Prin regulamentul aprobat de autoritățile deliberative se vor stabili domeniile de activitate și condițiile în care se pot institui taxele speciale, modul de organizare și funcționare a serviciilor publice de interes local, pentru care se propun taxele respective.

(4) Hotărârile luate de autoritățile deliberative, în legătură cu perceperea taxelor speciale de la persoanele fizice și juridice plătitoare, vor fi afișate la sediul acestora și publicate pe pagina de internet sau în presă.

(5) Împotriva acestor hotărâri persoanele interesate pot face contestație în termen de 15 zile de la afișarea sau publicarea acestora. După expirarea acestui termen, autoritatea deliberativă care a adoptat hotărârea se întrunește și deliberază asupra contestațiilor primite.

(6) Taxele speciale se încasează numai de la persoanele fizice și juridice care se folosesc de serviciile publice locale pentru care s-au instituit taxele respective.

(7) Taxele speciale, instituite potrivit prevederilor prezentului articol, se încasează într-un cont distinct, deschis în afara bugetului local, fiind utilizate în scopurile pentru care au fost înființate, iar contul de execuție al acestora se aprobă de autoritățile deliberative.

Dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. b) și c), ale art. 13 lit. h), ale art. 14 alin. (3), ale art. 15, ale art. 26 alin. (3) lit. b), ale art. 27 alin. (3) lit. h), ale art. 28 alin. (1) și (2), ale art. 31 alin. (3), ale art. 37 lit. d), ale art. 54 și ale art. 66 din Legea nr. 38/2003 au fost modificate prin Legea nr. 265/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 3 august 2007. Ca urmare a acestei modificări, dispozițiile art. 13 lit. h) au devenit cele ale art. 13 lit. i), Curtea urmând a se pronunța asupra acestora din urmă.

Totodată, prin aceeași lege, dispozițiile art. 27 alin. (3) lit. h) și ale art. 62 din Legea nr. 38/2003 au fost abrogate.

Astfel, dispozițiile criticate din Legea nr. 38/2003 au în prezent următorul cuprins:

— Art. 9 alin. (1) lit. b) și c): „Autorizația de transport în regim de taxi sau autorizația de transport în regim de închiriere se eliberează de autoritatea de autorizare din cadrul primăriei localității sau primăriei municipiului București de pe raza administrativ-teritorială în care transportatorul își are sediul sau domiciliul, după caz, pe baza unei documentații care trebuie să conțină următoarele:

[...]

b) copie de pe certificatul de înregistrare la registrul comerțului ca transportator, respectiv persoană fizică autorizată, asociație familială autorizată sau persoană juridică, după caz;

c) dovada îndeplinirii condiției de capacitate profesională, respectiv:

1. copie de pe certificatul de competență profesională a persoanei desemnate, definită în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 102/2006, cu modificările ulterioare, pentru transportatorul persoană juridică sau asociație familială;

2. copie de pe atestatul profesional al taximetristului care este transportator persoană fizică autorizată.”;

— Art. 13 lit. i) [fosta lit. h)]: „În cadrul atribuțiilor de coordonare a activităților privind transportul în regim de taxi sau transportul în regim de închiriere, autoritățile administrației publice locale sau ale municipiului București, după caz, emit reglementări referitoare la: [...] i) taxele și impozitele locale ce se impun;”;

— Art. 14 alin. (3): „Numărul maxim de autorizații taxi care pot fi atribuite pentru o perioadă dată se poate stabili și pe baza unui studiu de specialitate realizat, precum și în urma consultării asociațiilor profesionale reprezentative.”;

— Art. 15: „(1) Activitatea de dispecerat taxi poate fi executată numai pe raza localității de autorizare de către orice persoană juridică, denumită în continuare dispecerat, autorizată de autoritatea de autorizare, în condițiile prezentei legi.

(2) Autorizația de dispecerat taxi se poate obține pe baza depunerii următoarelor documentații:

a) copie de pe certificatul de înmatriculare emis de registrul comerțului;

b) declarație pe propria răspundere a persoanei desemnate să administreze, conform căreia dispeceratul deține baza tehnică necesară, stația de emisie-recepție, frecvența radio protejată, personalul autorizat și spațiile necesare;

c) copie de pe certificatul de operator radiotelefonist al angajaților dispeceratului taxi, eliberat de autoritatea în domeniul comunicațiilor;

d) copie de pe licența de utilizare a frecvențelor radioelectrice, eliberată de autoritatea în domeniu.

(3) Autorizația de dispecerat taxi se eliberează pentru o perioadă de 5 ani, cu posibilitatea prelungirii la cerere pe perioade de 5 ani în aceleași condiții ca la emitere, și este valabilă numai pe raza administrativ-teritorială a autorității de autorizare.

(4) Activitatea de dispecerat se desfășoară pe baze contractuale numai pentru transportatorii autorizați care desfășoară servicii de transport în regim de taxi, în aceeași localitate de autorizare.

(5) Transportatorii autorizați care execută servicii de transport în regim de taxi vor utiliza serviciile unui dispecerat în condițiile prezentei legi, pe bază de contract de dispecerizare, încheiat cu acesta în condiții nediscriminatorii.

(6) Serviciile de dispecerat sunt obligatorii pentru toate taxiurile transportatorilor autorizați, care își desfășoară activitatea într-o localitate, cu excepția localităților unde s-au atribuit mai puțin de 100 de autorizații taxi, unde serviciul este opțional.

(7) În cazurile exceptate prevăzute la alin. (6), taxiurile vor fi dotate cu telefoane mobile, pentru preluarea comenzilor de la clienți. Aceste taxiuri vor avea afișat în exterior numărul de telefon sau alte modalități de apelare.

(8) Contractele de dispecerat taxi încheiate cu transportatorii autorizați trebuie să conțină prevederi privind obligațiile părților de a respecta reglementările privind calitatea și legalitatea serviciului prestat, precum și tarifele de distanță convenite a fi utilizate.

(9) Taxiurile deservite de un dispecerat pot realiza serviciul de transport utilizând tarife unice sau tarife diferențiate pe categorii de autovehicule, astfel cum este prevăzut în contractul de dispecerizare.

(10) Dispeceratul poate pune la dispoziția transportatorilor autorizați pe care îi deservește stații radio de emisie-recepție pentru dotarea taxiurilor, pe bază de contract de închiriere, încheiat în condiții nediscriminatorii.”;

— Art. 26 alin. (3) lit. b): „Pentru a susține testul-grilă conducătorul auto trebuie să prezinte la agenția Autorității Rutiere Române — ARR următoarele documente: [...] b) dovada plății în contul agenției Autorității Rutiere Române — ARR a taxei privind testarea.”;

— Art. 28 alin. (1) și (2): „(1) Certificatul de atestare a pregătirii profesionale se eliberează pentru o perioadă nedeterminată, cu viza obligatorie la 5 ani, acordată în urma susținerii testului-grilă, în condițiile prevederilor art. 26 alin. (4).

(2) Certificatul de atestare a pregătirii profesionale este valabil în condițiile în care este vizat la termen și conducătorul auto face dovada că este apt din punct de vedere medical și psihologic pentru transportul public de persoane și deține permis de conducere corespunzător.”;

— Art. 31 alin. (3): „Pentru personalizarea autovehiculului taxi în trafic, caroseria acestuia, în totalitate sau cel puțin începând cu partea de deasupra benzii duble tip șah, va avea culoarea galbenă, dacă prin hotărâre a consiliului local, respectiv a Consiliului General al Municipiului București, nu s-a stabilit o altă culoare, cu consultarea asociațiilor.”;

— Art. 37 alin. (1) lit. d): „Pe toată durata activității taxiurile pot fi supuse controlului în ceea ce privește respectarea prevederilor prezentei legi de către reprezentanții organelor de control autorizate, respectiv: [...] d) Autoritatea Rutieră Română — ARR, prin reprezentanțele teritoriale.”;

— Art. 54: „(1) Reprezentarea și protecția intereselor profesionale ale transportatorilor autorizați, dispecerilor taxi și ale taximetriștilor se realizează prin camerele taximetriștilor și celelalte asociații profesionale reprezentative, constituite conform Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, denumite în continuare asociații reprezentative.

(2) Asociațiile reprezentative asigură reprezentarea intereselor profesionale ale membrilor în relațiile cu autoritățile administrației publice, cu alte autorități și cu organisme interne și internaționale.

(3) Asociațiile reprezentative participă, cu caracter consultativ, la întocmirea de către autoritățile administrației publice a reglementărilor de organizare a serviciului de transport în regim de taxi.

(4) O asociație profesională din domeniul taximetriei este considerată reprezentativă dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) este constituită în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005;

b) are ca membri transportatori autorizați, dispecerate taxi și taximetriști, astfel cum au fost definiți în prezenta lege, care reprezintă minimum 10% din totalul celor existenți în evidențele statistice la nivel național;

c) are filiale județene, persoane juridice, constituite conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 26/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, înființate în cel puțin 50% din județele țării, precum și în municipiul București;

d) deține o hotărâre definitivă și irevocabilă a Tribunalului București în ceea ce privește reprezentativitatea.

(5) În cazurile în care o asociație profesională reprezentativă trimite autorității de autorizare sau altor autorități competente o sesizare privind abaterile de la conduita profesională a unei persoane care își desfășoară activitatea în domeniul transportului în regim de taxi, acestea sunt obligate să analizeze cazul respectiv, cu consultarea obligatorie a părților, și să ia măsurile care se impun, notificând aceasta și asociației reprezentative.”;

— Art. 66: „Autoritatea administrației publice locale sau filiala județeană a Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor are obligația ca, în maximum 5 zile de la primirea sesizării clientului, conform art. 52 alin. (4) lit. g) sau art. 54 alin. (5), ori de la primirea sesizării asociației reprezentative, conform art. 54 alin. (5), să analizeze, să ia măsurile ce se impun sau, după caz, să sesizeze autoritățile competente prevăzute la art. 37 alin. (1), după caz, pentru ca acestea să aplice măsurile ce se impun în termen de maximum 30 de zile de la primirea sesizării, termen în care clientul sau asociația va primi răspunsul cuvenit.”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4), ale art. 9, 11, 16, 20, 41, 42, 43, 45, 47, 53, ale art. 56 alin. (2) și (3) și ale art. 139 alin. (1) și (2) și la cele ale art. 20 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește dispozițiile art. 27 alin. (3) lit. h) și ale art. 62 din Legea nr. 38/2003, Curtea constată că acestea au fost abrogate prin Legea nr. 265/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 3 august 2007, așadar anterior sesizării Curții Constituționale prin Încheierea din 22 octombrie 2007. Ținând cont de prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora Curtea se pronunță numai asupra dispozițiilor din legi sau ordonanțe „în vigoare”, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (3) lit. h) și ale art. 62 din Legea nr. 38/2003 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Referitor la dispozițiile art. 54 din Legea nr. 38/2003, Curtea constată că autorii excepției solicită, în realitate, completarea acestora cu prevederea potrivit căreia reprezentarea și protecția intereselor profesionale ale transportatorilor autorizați, dispecerilor taxi și ale taximetristilor să se realizeze și prin „sindicatul și patronatele care participă la negocierile colective în ramura transporturilor”, or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea se poate pronunța numai asupra constituționalității dispozițiilor cu privire la care a fost sesizată, fără a le putea modifica sau completa.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 54 din Legea nr. 38/2003, astfel cum a fost formulată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

II. Cu privire la dispozițiile art. 14 din Legea nr. 38/2003, Curtea reține că s-a pronunțat asupra constituționalității acestora — raportate la prevederile art. 45, 47 și 53 din Constituție, prin Decizia nr. 796/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 22 octombrie 2007. Cu acel prilej, Curtea a statuat că activitatea de transport în regim de taxi reprezintă, potrivit legii, un serviciu public, aceasta fiind destinată a completa activitatea de transport public organizată la nivelul autorităților locale prin mijloace specifice. Ca atare, în reglementarea acestui domeniu de activitate, legiuitorul a avut

în vedere protejarea interesului public pe care aceasta îl implică, astfel că limitarea, prin lege, a numărului de autorizații taxi este pe deplin justificată în lumina prevederilor art. 53 din Constituție, referitor la restrângerea exercițiului unui drept sau al unei libertăți. Competența de atribuire a autorizațiilor taxi revine în mod firesc autorităților locale, acestea fiind singurele în măsură a aprecia, prin studii de specialitate, necesitățile pe plan local în ceea ce privește transportul public de persoane. De altfel, legiuitorul a reglementat în aceeași manieră prestarea oricărei activități care implică interesul public, cum este, spre exemplu, exercitarea profesiei de avocat, de notar public etc., fără a leza principiul economiei de piață și al liberei concurențe. Acesta este și sensul prevederilor constituționale ale art. 45, potrivit cărora accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora în condițiile legii sunt garantate.

În concluzie, Curtea a constatat că dimensionarea activității de taximetrie se realizează prin respectarea unor cerințe specifice în domeniu, iar competența de atribuire în concret revine autorităților locale, care, înregistrând, prin studii de specialitate, un necesar mai mare de operatori de taxi pe piață (utilizând deci instrumentul cererii și al ofertei) și cu acordul asociațiilor profesionale reprezentative, poate decide acordarea unui număr de autorizații care să depășească raportul de 4 autorizații taxi la 1.000 de locuitori stabilit de lege.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește celelalte dispoziții de lege criticate, Curtea constată că principala critică de neconstituționalitate adusă acestora constă în instituirea taxei pentru eliberarea autorizațiilor pentru a desfășura o activitate economică și a altor autorizații similare și a unor taxe speciale, în speță pentru desfășurarea activității de taximetrie, ceea ce, în opinia autorilor excepției, încalcă o serie de dispoziții din Legea fundamentală. Curtea constată că dispozițiile criticate dau expresie prevederilor art. 56 alin. (1) din Legea fundamentală, potrivit cărora cetățenii au obligația să contribuie la cheltuielile publice, prin impozite și taxe. Totodată, în conformitate cu art. 139 alin. (2) din Constituție, impozitele și taxele locale se stabilesc de consiliile locale sau județene „în limitele și în condițiile legii”. Din aceste prevederi constituționale rezultă dreptul exclusiv al legiuitorului de a stabili impozite datorate bugetului, evident cu respectarea celorlalte principii și prevederi constituționale. În cazul de față, taxele au fost instituite fără a se crea discriminări de natură să încalce prevederile art. 16 din Constituție.

De asemenea, Curtea reține că susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate referitoare la încălcarea prevederilor art. 45 din Constituție sunt neîntemeiate, deoarece accesul liber al persoanei la o activitate economică și la libera inițiativă se realizează „în condițiile legii”.

Referitor la susținerea autorilor excepției potrivit căreia ar trebui să se instituie dreptul sindicatelor și patronatelor de a participa la stabilirea numărului de autorizații, la stabilirea culorii autovehiculelor și la elaborarea actelor normative locale, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea se poate pronunța numai asupra constituționalității dispozițiilor cu privire la care a fost sesizată, fără a le putea modifica sau completa.

Având în vedere acestea, Curtea constată că dispozițiile criticate nu contravin nici celorlalte prevederi din Constituție sau din actele internaționale invocate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (3) lit. h), ale art. 54 și ale art. 62 din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, excepție ridicată de Andrei Victor și Societatea Comercială „Visairi” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 4.259/99/2006 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 268 și ale art. 282 din Legea nr. 571/2003 — Codul fiscal, ale art. 30 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale și ale art. 9 alin. (1) lit. b) și c), ale art. 13 lit. i), ale art. 14 alin. (3), ale art. 15, ale art. 26 alin. (3) lit. b), ale art. 28 alin. (1) și (2), ale art. 31 alin. (3), ale art. 37 lit. d) și ale art. 66 din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 184
din 26 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Codul familiei

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

considerând că prezumția comunității de bunuri a soților are caracter relativ.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.380/112/2006, **Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Codul familiei**. Excepția a fost ridicată de Grigore Claudiu Dâncul într-o cauză având ca obiect soluționarea unui acțiuni de partajare a bunurilor comune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât în timpul căsătoriei pot apărea situații în care câștigurile soților sunt inegale sau în care un bun să fie achitat în exclusivitate din veniturile unuia dintre soți, situații în care nu se justifică să se rețină că bunurile dobândite sunt bunuri comune.

Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 30 din Codul familiei instituie o prezumție relativă

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Codul familiei, excepție ridicată de Grigore Claudiu Dâncul în Dosarul nr. 3.380/112/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

La apelul nominal răspunde Maria Hurdea, mandatar al părții Simona Corina Dâncul, cu procură la dosar, fără studii juridice. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată,

de comunitate, care poate fi răsturnată prin orice mijloc de probă de către soțul care pretinde că a avut o contribuție mai mare sau exclusivă la dobândirea unui bun în timpul căsătoriei.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale și celor din actele internaționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 30 din Codul familiei, cu următorul cuprins:

„Bunurile dobândite în timpul căsătoriei, de oricare dintre soți, sunt, de la data dobândirii lor, bunuri comune ale soților.

Orice convenție contrară este nulă.

Calitatea de bun comun nu trebuie să fie dovedită.”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și respectarea Constituției și a legilor, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 44 alin. (1)—(3) privind dreptul de proprietate privată și ale art. 136

alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private, precum și celor ale art. 17 pct. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 17 pct. 1 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, privind proprietatea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că legiuitorul român a instituit — prin dispozițiile criticate din Codul familiei — regimul comunității de bunuri a soților, ca o consecință firească a relațiilor personale izvorâte din căsătorie și ca o măsură legală de ocrotire a intereselor patrimoniale comune ale soților.

Totodată, potrivit dispozițiilor alin. (3) al art. 30 din Codul familiei, se instituie prezumția relativă de comunitate a bunurilor soților, însă aceasta poate fi răsturnată de către partea care pretinde că bunul respectiv este propriu al unuia dintre soți. De asemenea, Curtea reține că bunurile comune pot fi împărțite atât în timpul căsătoriei, la cererea oricărui dintre soți, prin hotărâre judecătorească, cât și la desfacerea căsătoriei prin divorț, cazuri în care instanța de judecată va stabili întinderea drepturilor fiecăruia dintre soți privind bunurile comune, ținând seama de participarea fiecărui soț prin munca sa sau prin mijloacele sale la dobândirea și conservarea bunurilor comune.

Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea dispozițiilor art. 44 din Constituție, Curtea reține că dreptul de proprietate este garantat, iar conținutul și limitele acestui drept sunt stabilite de legiuitor.

Având în vedere toate aceste argumente, Curtea constată că dispozițiile criticate din Codul familiei nu contravin prevederilor referitoare la proprietatea privată din Constituție și din actele internaționale invocate.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală, Curtea observă că acestea nu au legătură cu instituirea de către legiuitor a prezumției relative de comunitate a bunurilor aparținând soților.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Codul familiei, excepție ridicată de Grigore Claudiu Dâncul în Dosarul nr. 3.380/112/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 197

din 28 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. c) și d) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 190 alin. (1) lit. c) și d) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Valdor Prod Com” — S.R.L. din localitatea Valea lui Mihai, județul Bihor, în Dosarul nr. 7.809/111/CA/2006 al Tribunalului Bihor — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.809/111/R/CA/2006, **Tribunalul Bihor — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 190 alin. (1) lit. c) și d) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Valdor Prod Com” — S.R.L. din localitatea Valea lui Mihai, județul Bihor, cu prilejul soluționării contestației în anulare formulate împotriva Deciziei nr. 402/R/CA/2006, pronunțată de Tribunalul Bihor în Dosarul nr. 3.168/R/CA/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 190 alin. (1) lit. c) și d) și alin. (2) lit. a) din Codul de procedură fiscală sunt contrare dispozițiilor art. 21, 47, 52 și 16 din Constituție. Astfel, arată că respingerea plângerii contravenționale pe care a formulat-o conduce la concluzia că nu s-a bucurat de un proces echitabil, întrucât nu a avut posibilitatea să-și dovedească nevinovăția. De asemenea, arată că i s-a aplicat o pedeapsă

vădit disproporționată în raport cu gradul de pericol social al faptei contravenționale, astfel că, în opinia sa, se contravine principiului egalității în drepturi. În sfârșit, consideră că aplicarea sancțiunii, care i-a determinat pierderi patrimoniale semnificative, încalcă art. 52 din Constituție privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, precum și dispozițiile constituționale ce consacră dreptul la un nivel de trai decent.

Tribunalul Bihor — Secția comercială și contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că măsurile instituite prin dispozițiile legale criticate asigură eficiența luptei împotriva evaziunii fiscale, ceea ce nu îngrădește cu nimic libertatea comerțului, stabilind un cadru legal clar și precis în care să se desfășoare schimburile comerciale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Astfel, arată că aplicarea unei sancțiuni în urma săvârșirii unei contravenții nu are nicio legătură cu principiul egalității în drepturi. De asemenea, respingerea plângerii contravenționale a petentei de către instanța de fond nu reprezintă o încălcare a art. 21 din Constituție, deoarece soluția dată de o instanță judecătorească într-o anumită cauză reprezintă o chestiune de aplicare a legii, nicidecum de constituționalitate a acesteia, iar posibilitatea de a ataca actul administrativ reprezintă tocmai o concretizare a art. 52 din Constituție. În sfârșit, arată că art. 47 din Constituție consacră obligativitatea statului de a lua măsuri de dezvoltare economică și protecție socială, iar sancționarea faptelor de evaziune fiscală răspunde tocmai acestei cerințe prin finalitatea asigurării unui mediu economic sănătos.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că incriminarea și sancționarea contravențiilor se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare. De asemenea, arată că actele de soluționare a contestațiilor sau reclamațiilor sunt acte administrative supuse cenzurii instanței de judecată. În ceea ce privește art. 47 din Constituție, arată că acesta nu are incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 190 alin. (1) lit. c) și d) și alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 26 septembrie 2005. Curtea constată însă că ulterior sesizării sale cu excepția de neconstituționalitate, Codul de procedură fiscală a fost republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, textele de lege criticate primind o nouă numerotare, astfel că în prezent soluția legislativă criticată se găsește în cuprinsul art. 220 alin. (1) lit. c) și d) și alin. (2) lit. a), având următoarea redactare:

— Art. 220 alin. (1) lit. c) și d): „*Constituie contravenții următoarele fapte: [...]*

c) deținerea în afara antrepozitului fiscal sau comercializarea pe teritoriul României a produselor accizabile supuse marcării, potrivit titlului VII din Codul fiscal, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false;

d) nerespectarea programului de lucru al antrepozitului fiscal de producție de alcool etilic și de distilate, așa cum a fost aprobat de autoritatea fiscală competentă;”;

— Art. 220 alin. (2) lit. a): „*Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei, precum și cu:*

a) confiscarea produselor, iar în situația în care acestea au fost vândute, confiscarea sumelor rezultate din această

vânzare, în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), c), k), l), m), n), v), x) și y);”.

Autorul excepției consideră că textele de lege criticate sunt contrare următoarelor dispoziții constituționale: art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 47 privind nivelul de trai.

Examinând excepția de neconstituționalitate sub aspectul criticii dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. c) și d) și alin. (2) lit. a) din Codul de procedură fiscală în raport cu prevederile constituționale care consacră dreptul la un proces echitabil, Curtea constată că argumentele autorului excepției se sprijină pe aspecte de aplicare a legii, iar nu pe probleme ce țin de constituționalitatea textelor de lege, nemulțumirea sa fiind generată de soluția dată de instanța de judecată cu prilejul soluționării plângerii contravenționale. Or, aplicarea legii este un aspect ce revine competenței instanței de judecată, iar nu competenței instanței de contencios constituțional.

De altfel, Curtea observă că cel interesat poate formula plângere împotriva măsurilor administrative dispuse de către organele fiscale, drept de care autorul excepției s-a și prevalat, astfel că nu se poate reține îngrădirea dreptul de acces liber la justiție și nici a dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică printr-un act administrativ de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei.

În ceea ce privește concordanța dintre textele de lege criticate și art. 16 din Constituție, pornind de la argumentele invocate de autorul excepției, Curtea reține că principiul constituțional al egalității în drepturi nu include în conținutul său necesitatea existenței unei proporții între sancțiunea aplicată prin lege și gradul de pericol al faptei sancționate.

În sfârșit, Curtea constată și că aplicarea unei sancțiuni pentru săvârșirea unor contravenții nu poate fi privită ca o impietare a dreptului la un nivel de trai decent, de vreme ce restrângerile patrimoniale invocate de autorul excepției sunt rezultatul unor acte de încălcare a legii.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. c) și d) și ale alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Valdor Prod Com” — S.R.L. din localitatea Valea lui Mihai, județul Bihor, în Dosarul nr. 7.809/111/CA/2006 al Tribunalului Bihor — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 314

din 13 martie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (7)
din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dumagas Trade” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.664/117/2007 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece critica autorului excepției vizează o omisiune legislativă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.664/117/2007, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dumagas” — S.R.L. în dosarul de mai sus, având ca obiect anularea în contencios administrativ a unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, deoarece textul nu prevede în mod expres ce se întâmplă în situația în care contravenientul este o persoană juridică, legiuitorul trebuind să prevadă că în cazul acesteia obiecțiunile cu privire la conținutul procesului-verbal de constatare a contravenției pot fi formulate și de către

prepusul contravenientului — persoană juridică, astfel încât acesta din urmă să se bucure de o garanție deplină a dreptului său la apărare.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dreptul consacrat de textul legal criticat, respectiv acela de a face obiecțiuni, nu trebuie confundat cu dreptul la apărare, garantat părților în timpul unui proces.

Dispozițiile art. 16 din Constituție se referă la egalitatea cetățenilor în fața legii și nu au incidență în cauză.

De asemenea, dreptul părților la un proces echitabil și dreptul la apărare sunt pe deplin respectate de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, întrucât instanța competentă să soluționeze plângerea îndreptată împotriva procesului-verbal de constare și sancționare a contravenției este obligată, potrivit art. 33 și art. 34 alin. (2), să urmeze anumite reguli procedurale în acest sens.

În sfârșit, Guvernul mai arată că, în realitate, critica autorului excepției vizează modul de interpretare și aplicare de către instanțele de judecată a textului de lege criticat, asemenea critici neintrând, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, în competența de soluționare a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

De asemenea, critica referitoare la modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu poate fi supusă controlului de contencios constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din

Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut: „În momentul încheierii procesului-verbal agentul constatare este obligat să aducă la cunoștință contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare. Obiecțiunile sunt consemnate distinct în procesul-verbal la rubrica «Alte mențiuni», sub sancțiunea nulității procesului-verbal.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, dată fiind motivarea autorului, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Astfel, în susținerea criticilor se arată că textul legal contravine drepturilor invocate, întrucât ar trebui să mai conțină și alte elemente de natură să stabilească univoc ce se întâmplă în situația în care contravenientul este o persoană juridică. Or, o astfel de critică

excedează controlului de contencios constituțional, dezlegarea problemei juridice ținând de modul de interpretare și de aplicare a legii care este atributul exclusiv al instanței de drept comun. De altfel, anumite aspecte au fost dezlegate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, prin Decizia nr. XXII din 19 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 833 din 5 decembrie 2007, prilej cu care instanța supremă a stabilit că nerespectarea cerințelor înscrise în art. 16 alin. (7) din actul normativ menționat atrage nulitatea **relativă** a procesului-verbal de constatare a contravenției. O astfel de concluzie a fost desprinsă ca urmare a interpretării dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, stabilindu-se că numai lipsa mențiunilor limitativ enumerate în art. 17 atrage nulitatea absolută a procesului-verbal și, în toate celelalte cazuri de nerespectare a cerințelor pe care trebuie să le îndeplinească actul, inclusiv cel referitor la consemnarea distinctă a obiecțiunilor, nulitatea nu poate fi invocată decât dacă s-a pricinuit o vătămare ce nu se poate înlătura decât prin anularea acelui act.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dumagas Trade” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.664/117/2007 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

